

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 774/2015
15.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.Ј., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Ј., адвоката М.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 48/2013 од 09.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 479/2015 од 09.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2015. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Ј., адвоката М.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 48/2013 од 09.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 479/2015 од 09.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К 48/2013 од 09.03.2015. године окривљени В.Ј. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, док је окривљени Ђ.Л. оглашен кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, па су осуђени и то: окривљени В.Ј. на казну затвора у трајању од три године, а окривљени Ђ.Л. на рад у јавном интересу чија се дужина одређује на 160 часова, с тим да исти у току једног месеца траје 60 часова и одређује се истовремено да овај рад буде обављен за време од три месеца, а уколико окривљени не обави део или све часове изречене казне рада у јавном интересу, суд ће ову казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 8 часова рада у јавном интересу одредити један дан казне затвора, а уколико окривљени испуњава све своје обавезе везане за рад у јавном интересу суд му може дужину изреченог рада у јавном интересу умањити за $\frac{1}{4}$. Том пресудом на основу члана 87. и члана 246а став 3. КЗ,

према окривљеном Ђ.Л. изречена је мера безбедности одузимања предмета – опојне дроге марихуане нето масе 2,67 грама, док су окривљени обавезани да у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плате сваки износ од по 16.000,00 динара од чега на име судског паушала сваки износ од 5.000,00 динара и на име трошкова вештачења биолошког факултета сваки износ од по 11.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом пресудом окривљени А.М. на основу одредбе члана 423. тачка 2. ЗКП ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и у односу на овај део пресуде одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 479/2015 од 09.06.2015. године усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Чачку укинута је у ослобађајућем делу пресуда Вишег суда у Чачку К 48/2013 од 09.03.2015. године и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење, док је жалба браниоца окривљеног В.Ј., као неоснована одбијена и првостепена пресуда је у осуђујућем делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног В.Ј., адвокат М.С. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и да истовремено одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, уз захтев да он и његов брањеник буду обавештени о седници већа.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Ј., адвоката М.С. је неоснован.

Бранилац окривљеног В.Ј., у захтеву за заштиту законитости истиче да је означеним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП наводима да се пресуде заснивају на записнику о саслушању тада осумњиченог В.Ј. из преткривичног поступка од 09.04.2013. године, на ком доказу се пресуда не може заснивати указивањем да је

признање окривљеног изнуђено, дакле, да је приликом прибављања овог доказа поступљено супротно одредби члана 89. став 8. тада важећег ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 604. став 1. ЗКП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) испитао сходно одредбама ЗКП ("Службени лист СРЈ" 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС" 58/04... 76/10) који је важио у време прибављања доказа наведених у захтеву, па је нашао да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Ј. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) који је важио у време доношења правноснажних пресуда.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног В.Ј. неосновано је истицао и у изјављеној жалби против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3 последњи пасус и страни 4 пасус први образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Истовремено, овај суд указује да се правноснажне пресуде поред ових доказа заснивају на великом броју изведених доказа и то исказа сведока, материјалних доказа и обављених вештачења, па је очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

Код оцене овог навода захтева браниоца окривљеног В.Ј. Врховни касациони суд је имао у виду чињеницу да је повреда кривично-процесног закона о којој је реч, сада прописана као битна повреда одредаба кривичног поступка, која може утицати на законитост пресуде само ако се иста заснива искључиво на незаконитом доказу, што конкретно није случај.

Наводима из захтева браниоца окривљеног којима се указује да изведени докази не пружају поуздан основ за закључак да је окривљени извршио кривично дело у питању за које је оглашен кривим, по налажењу Врховног касационог суда оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, пре свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног В.Ј., није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.